

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év június hó 4. napján és november hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A csalás bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt *I.r.vádlott és társai* ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 12.B.814/2006/152. számú ítéletét az alábbiak szerint ***változtatja meg:***

Az V.r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett csalás bűntettének kísérlete miatt (Btk. 318.§ (1) (6) bekezdés b) pontja), a bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettének kísérlete miatt (Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontja), valamint a 2 rb. közokirat-hamisítás bűntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés b) pontja) miatt emelt vád alól ***felmenti.***

A II.r. vádlott őrizetbe vételének kezdő napját 2006. április 4. napjára, míg a IV.r. vádlott tekintetében az őrizet kezdő napját 2006. április 28. napjára, az őrizet befejező napját 2006. május 1. napjára helyesbíti azzal, hogy a IV.r. vádlott e naptól volt előzetes letartóztatásban.

Egyebekben az I.r. vádlott, a II. r. vádlott, a III. r. vádlott, a IV.r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 1.129.425 (egymillió-egyszázhuszonkilencezer-négyszázhuszonöt) forint bünygyi költség merült fel, melyből I.r. vádlott 56.175 (ötvenhatezer-egyszázhetvenöt) forintot, a III.r. vádlott 25.725 (huszonötezer-hétszázhuszonöt) forintot, a IV. r. vádlott 26.025 (huszonhatezer-huszonöt) forintot köteles megfizetni az állam javára külön felhívásra, míg a fennmaradó 1.021.500 (egymillió-huszonegyezer-ötszáz) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az V.r. vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye, míg I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott tekintetében az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2008. június 4. napján kelt 12. B. 814/2008/152. számú ítéletével az I.r. vádlottat felbújtóként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 318.§ (1) és (6) bekezdés a./ pont, 16.§, 21.§ (1) bekezdés), bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk.274.§ (1) bekezdés c./ pont, 12.§, 16.§, 21.§ (2) bekezdés), 2 rb. felbújtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés b/ pont, 21.§ (1) bekezdés), és 4 rb. bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§ (1) bekezdés a/ pont és 21.§ (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A II.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 318.§ (1) és (6) bekezdés a/ pont, 16.§, 20.§ (2) bekezdés), folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 274.§ (1) bekezdés c/ pont) miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 318.§ (1) és (6) bekezdés a/ pont, 16.§ 20.§ (2) bekezdés), folytatólagosan bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 274.§ (1) bekezdés c/ pont, 12.§, 16.§, 21.§ (2) bekezdés), 2 rb közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés b/ pont) és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés a/ pont, 21.§ (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IV.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 318.§ (1) és (6) bekezdés a/ pont, 16.§, 20.§ (2) bekezdés), bűnsegédként folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 274.§ (1) bekezdés c/ pont, 12.§ , 16.§, 21.§ (2) bekezdés), 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés b/ pont) és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés a/ pont, 21.§ (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 3 év fegházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az V.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 318.§ (1) és (6) bekezdés a/ pont, 16.§, 20.§ (2) bekezdés), bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk.274.§ (1) bekezdés c/ pont, 16.§, 21.§ (2) bekezdés), 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274.§ (1) bekezdés b/ pont)

miatt halmazati büntetésül 2 év, 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott tekintetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint az egyéb járulékos kérdésekről. Így rendelkezett a lefoglalt bűnjelekre vonatkozóan és kötelezte a vádlottakat, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget külön-külön az államnak fizessék meg.

Az ítélet ellen az I.r., a III.r, és a IV.r. vádlottak és védőik enyhítésért, míg a II.r. és az V.r. vádlottak és védőik felmentéért jelentettek be fellebbezést.

A bejelentett fellebbezését a II.r. vádlott védője írásban is részletesen megindokolta. Kifejtett álláspontja szerint az első fokú bíróság az I.r. és a II.r. vádlottak vallomásait ellentétes mérlegelési elvek alapján értékelte és ennek eredményeként az I.r. vádlott szavahihetőségét, míg a II.r. vádlott szavahihetetlenségét állapította meg. Tette ezt azért, mert a II.r. vádlottal szemben egyetlen bizonyíték áll rendelkezésre, mégpedig az I.r. vádlott terhelő vallomása, amelyet az első fokú bíróság álláspontja szerint alátámaszt a III.r. és a IV.r. vádlott következetes vallomása is.

Ezzel szemben az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékokat hiányosan értékelte, ugyanis egyes tényekből megalapozatlan következtetéseket vont le, míg más tényekből nem vont le a helyes következtetéseket. Így nem vizsgálta, hogy az I.r. vádlottnak anyagi érdeke fűződött ahhoz, hogy a védencét elítéljék, mert ebben az esetben 20 millió Ft tekintetében az elszámolási kötelezettsége alól mentesül.

Kifogásolható az elsőfokú bíróságnak a II.r.vádlottat terhelő vallomásokkal kapcsolatos értékelő tevékenysége is, mivel az I.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak vallomásaiból csak azokat vont a értékelési körébe, amelyek a II.r. vádlottra terhelőek voltak, míg a II.r.vádlott ártatlanságával kapcsolatos kijelentések értékelés nélkül maradtak. Abból a tényből ugyanis, hogy az I.r. vádlott nem volt végig jelen a szerződések megkötésekor, még nem következik, hogy a II.r. vádlott tudott volna arról, hogy az eladóként jelen lévő személyek nem valósak, hanem azokat az I.r. vádlott bérelte fel. Hasonlóképpen értelmezhetetlenek az ítéletnek a II.r. vádlott és az V.r. vádlott kapcsolattartására vonatkozóan tett megállapításai, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy az V.r.vádlott bűnösségét kizárólag az írásszakértői vélemények alapozzák meg. Az a körülmény, hogy tanú1. nem írta alá a szerződést módosító okiratot egyértelműen azt támasztja alá, hogy a II.r. vádlott valóban mindent megtett, hogy az eladót felkutassa, de nem találta meg. Ha tudta volna, hogy a tanú1-t valójában az V.r.vádlott helyettesíti, akkor a módosító okirat aláíratásának sem lett volna akadálya.

Kifogásolható az elsőfokú bíróság okfejtése az ingatlan alacsonyminőségű vételárára vonatkozóan is, amelyből tévesen azt a következtetést vont le, hogy a II.r.vádlott bűncselekmény elkövetése útján akarta az ingatlant megvásárolni.

Végezetül utalt arra is, hogy az ingatlan megszerzésére a Földhivatalhoz benyújtott okiratok alkalmatlansága miatt esély sem volt, így maga a cselekmény is legfeljebb alkalmatlan kísérletként értékelhető.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, de ezt a megalapozatlanságot a másodfokú bíróság által tárgyaláson felvett bizonyítással ki lehet küszöbölni. Ezért indítványozta, hogy az ítéltábla tegye tárgyalás anyagává az általa becsatolt - és csak az első fokú ítélet meghozatalát követően előkerült - okiratot, ennek a keletkezési és előkerülési körülményeire vonatkozóan hallgassa ki tanúként az ügyvédet és ugyanezekre a körülményekre II.r.vádlottat is. A fellebbezési végindítványát csak a bizonyítás felvételét követően kívánja előterjeszteni.

Az V.r. vádlott védője ugyancsak írásban indokolta meg a fellebbezését. Ebben az ítélet megalapozatlanságára, a téves ténybeli következtetésekre és az V.r. vádlott bűnösségére tévesen levont jogi következtetésre hivatkozott.

Álláspontja szerint az V.r. vádlottal szemben a kétségbe vonható megállapításokat tartalmazó írásszakértői véleményen kívül egyetlen bizonyítékot nem tárt fel a lefolytatott bizonyítási eljárás. Az V.r. vádlottat ugyanis soha senki nem ismerte fel az eljárás során mint tanú¹-t, és a cselekvőségére vonatkozóan egyetlen vallomás sem áll rendelkezésre. Az V.r. vádlottat mindössze az írásszakértői véleményben rögzítettek terhelik, de a szakértői vélemények megalapozottságához is komoly kétség fér. A szakértők ugyanis kizárólag aláírásokat vizsgáltak és nem a rendelkezésre álló valamennyi írásmintát, márpedig kizárólag aláírás minta alapján megalapozott vélemény nem alkotható, ami a szakértők tárgyalási nyilatkozataiból is kitűnik. Mindezekre figyelemmel az V.r. vádlottal szemben kizárólag bűncselekmény hiányában történő felmentő ítélet meghozatalának van helye.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 571/2006/16 számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, valamennyi bizonyítékot feltárt és értékelési körébe vont. A bizonyítékokat értékelő tevékenysége is teljes körű és meggyőző. A vádlottak bűnösségére vont következtetése valamennyi vádlott tekintetében helytálló és a cselekmények minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte és a cselekmény tárgyi súlyával arányban álló büntetést szabott ki valamennyi vádlottal szemben.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta valamennyi vádlottra vonatkozóan.

A másodfokú bírósági tárgyaláson megtartott perbeszédében az I.r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, sem azt hogy az I.r. vádlott a cselekmények egy részében csak bűnsegédként vett részt. Hangsúlyozta, hogy az I.r.vádlott az eljárás során mindvégig beismerte a

cselekmények elkövetését, ami nyomatékos enyhítő körülményként értékelhető. Hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott jelenleg pszichiátriai kezelés alatt áll súlyos pánik betegsége miatt, emiatt a börtöntűző képessége is jelentősen csökkent. Emellett további enyhítő körülményként kell értékelni, hogy időközben kislánya született, akinek az eltartásáról gondoskodik.

Mindezekre az enyhítő körülményekre figyelemmel álláspontja szerint a kiszabott büntetés enyhítése mindenképpen indokolt még akkor is, ha a cselekmény értelmi szerzője és szervezője is az I.r. vádlott volt, ezt azonban a felbújtókénti elkövetői minőségének megállapításakor már értékelte a bíróság.

A II.r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezését változatlanul fenntartotta. Érvelése szerint a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredménye a II.r. vádlottra is kihatással bír. A vádirat és az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása szerint is az V.r. vádlottat a II.r.vádlott szervezte be a cselekmény elkövetésébe, ez azonban megdőlt. Továbbra is nyitva maradt azonban annak a kérdésnek megválaszolása, hogy ki volt az ál tanú¹, és őt ki szerezte meg cselekmény elkövetéséhez. Arra semmiféle bizonyíték nincs, hogy ez a személy II.r.vádlotthoz kötődik. A védő hangsúlyozta, hogy II.r. vádlott mindvégig abban a hiszemben volt, hogy a valódi eladókkal tárgyal, így terhére semmiféle bűncselekmény nem állapítható meg, ezért elődegesen a II.r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta. Másodlagos indítványként felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A III.r. vádlott védője a perbeszédében a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokú bíróság által kiszabott büntetés nem tükrözi a III.r. vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, így azok nagyobb súllyal történő értékelése alapján enyhébb büntetés kiszabása indokolt.

A IV.r vádlott védője ugyancsak fenntartotta az enyhítésért bejelentett fellebbezését. Arra hivatkozott, hogy a IV.r. vádlott szerepe a cselekményben periférikus volt, amely körülménynek a büntetésben is tükröződnie kell. Hivatkozott a IV.r. vádlott betegségére, 54 %-os rokkantságára és ezek valamint az egyéb enyhítő körülmények alapján a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

Az V.r. vádlott védője a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként az V.r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a perbeszédében az átiratban foglaltakat csak az I.r., a II.r., a III.r., és a IV.r. vádlottak tekintetében tartotta fenn. Az V.r. vádlottra vonatkozóan a lefolytatott bizonyítás eredményeként bűncselekmény hiányában történő felmentésre tett indítványt, mivel bebizonyosodott, hogy a szerződést nem V.r.vádlott írta alá.

A bejelentett fellebbezések közül az V.r. vádlott tekintetében bejelentett fellebbezés eredményre vezetett, míg az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak vonatkozásában bejelentett fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 351.§ (2) bekezdés a), b) és c) pontjai alapján - az V.r. vádlottat érintően - részben felderítetlen, részben hiányos, illetve iratellenes, ezért megalapozatlan.

Ezt a megalapozatlanságot azonban az ítéltábla a másodfokú eljárásban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján felvett bizonyítási eljárás eredményeként kiküszöbölhetőnek tartotta. Ezért az ügyben tárgyalást tűzött ki és bizonyítás felvételét rendelte el. Ennek keretében szükségesnek tartotta az V. r. vádlott vonatkozásában új igazságügyi írásszakértő vélemény beszerzését.

Az új szakvélemény beszerzését elsődlegesen a nyomozati eljárás során írásszakértő¹, illetve a tárgyalási szakban írásszakértő² és írásszakértő³ alap és kiegészítő szakvéleményeivel szemben felmerült aggályok tették indokolttá. Az aggályokat elsődlegesen e szakértők elsőfokú tárgyaláson történt személyes meghallgatása alkalmával tett nyilatkozatai keltették, amikor is a szakértőknek nyilatkozniuk kellett az V.r.vádlott és védője által becsatolt és írásszakértő⁴. által készített írásszakértői vélemény megállapításaira.

Írásszakértő⁴ szakvéleménye szerint ugyanis szakértői bizonyossággal megállapítható, hogy a vizsgált okiratokon és az adásvételi szerződésen szereplő tanú¹ névalírás nem az V.r.vádlottól származik.

Ezeknek az aggályoknak az eloszlatása végett a másodfokú bíróság kirendelte a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézetet, melynek részéről írásszakértő⁵ nyújtott be szakvéleményt. Az írásszakértői vélemény megállapítása szerint az inkriminált grafikai anyagokat nem készíthette, nem írhatta a névviselő, illetve a speciális próbamintákat is produkáló tanú¹, illetve az V.r.vádlott sem.

A nyilvánvaló ellentmondás feloldása végett a másodfokú bíróság megidézte a másodfokú tárgyalásra írásszakértő⁴, írásszakértő¹, írásszakértő² és írásszakértő⁵ azért, hogy a szakvélemények közötti ellentmondásokat feloldja.

Ez a kísérlet azonban nem járt sikerrel.

Írásszakértő¹ és írásszakértő². ugyanis továbbra is kitartottak az írásbeli szakvéleményükben foglaltak mellett azzal, hogy ők nem vizsgálták teljes körben ugyanazokat az okiratokat a névalírás hitelességének megállapítása végett, amelyek a másik két szakértő rendelkezésére álltak a szakvélemény elkészítésekor. Ezért a másodfokú bíróság a két szakértőnő rendelkezésére bocsátotta teljes körben ugyanazokat az okiratokat, amelyek írásszakértő⁴ és írásszakértő⁵ rendelkezésére álltak és ezek vizsgálata mellett együttes szakvélemény benyújtására hívta fel őket.

Írásszakértő¹ és írásszakértő² a megadott határidőre az együttes szakvéleményt elkészítették és továbbra is kitartottak az alapszakvéleményük állítása mellett, mely

szerint a tanú1 névalíráss az adásvételi szerződésen és valamennyi egyéb okiraton is az V.r. vádlottól származik.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ellentétes szakértői vélemények felülvéleményezését rendelte el a Be. 111.§ (4) és (5) bekezdése alapján és az iratokat a szakvéleményekkel együtt a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézetnek küldte meg.

A szakértői intézet részéről írásszakértő6 adott szakvéleményt, melyben megállapította, hogy sem az iratok (írásminták), sem a szakvélemények kiegészítését nem tartja indokoltnak, mint ahogy nem indokolt további szakvélemény beszerzése sem.

A szakvéleményben megállapítottak szerint a grafikai anyagok alapján a kéz eredetek egyértelműen eldönthetőek. A szakértő az írásszakértő4 és az írásszakértő5 véleményében rögzítettekkel értett egyet, megállapítva, hogy az V.r.vádlott kézeredetét egyértelműen ki lehet zárni valamennyi megvizsgált okiraton.

Kifejtette, hogy a szakértői vélemények közötti eltérés oka, hogy a feltárt eltéréseket, hasonlóságokat és egyezéseket nem komplex módon értékelte az eljárás első szakaszába bevont két írásszakértő és figyelmen kívül hagyta azt az alapvető szabályt, hogy ha az eltéréseket megnyugtató módon és az írásmintákból is bizonyíthatóan nem lehet feloldani, akkor az azonos kézeredetet a szakértő nem állapíthatja meg.

Az ítélet tábla a felvett bizonyítás eredményeként, valamint a rendelkezésre álló iratok és a vádlottak másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint egészíti ki, helyesbíti, illetve pontosítja:

Az I.r. vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapítja, hogy időközben az I.r. vádlottnak született egy kislánya, akinek az eltartásáról gondoskodik.

Megállapítható az iratok tartalma alapján az is, hogy az I.r.vádlott enyhe fokú gyengeelméjűségben és súlyos személyiségzavarban szenved, amely enyhe fokban korlátozza őt cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében és az annak megfelelő cselekvésben.

A IV.r. vádlott tárgyalási nyilatkozata alapján megállapítja, hogy a rokkant nyugdíjának összege jelenleg 25.000 Ft.

A vádlottak előéletére vonatkozó adatokat az okiratok alapján a következők szerint helyesbíti illetve egészíti ki:

Az elsőfokú ítélet 6. oldalának 1. pontja alatt megjelölt ítélet alszámát 37-re helyesbíti.

Az ítélet 6. oldal utolsó bekezdésének 1. pontjában feltüntetett ítélettel kiszabott büntetést 40 napi közérdekű munkára helyesbíti.

Az I. r. és a IV. r. vádlottak ellen a Fővárosi Bíróságon 1.B.927/2007. szám alatt 1 rb. a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntette, 2 rb. a Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző felbújtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette és a Btk. 276.§-ba ütköző felbújtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt, a IV.r. vádlott ellen pedig 1 rb. a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntette, a Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, illetve b) pontjába ütköző 1-1 rb. közokirat-hamisítás büntette és 1 rb. a Btk. 276.§-ba ütköző magánokirat-hamisítás vétsége miatt eljárás van folyamatban.

Az elsőfokú ítélet 8. oldalán 1. pont alatt feltüntetett és a IV.r. vádlott előéletére vonatkozó ítélet ügyszámát 13.B.35.754/1999/21. számra helyesbíti.

Ugyanezen oldalon a 1. pont alatt feltüntetett ítélet másodfokú ügyszámát 28.Bf.9071/2000/9. számra helyesbíti és ugyancsak 7 hónapra javítja ki az ezen ítélettel kiszabott fogházbüntetés tartamát.

Az első fokú ítéletben megállapított történeti tényállást a következők szerint helyesbíti, illetve egészíti ki:

Az elsőfokú ítélet 9. oldal alulról a második bekezdését a következők szerint javítja ki:

„Az eljárás során ismeretlenül maradt személy nem tisztázott körülmények között vállalkozott arra...”

Az ítélet 10. oldal 3. bekezdését a következő mondattal egészíti ki:

Az adásvételi szerződést és annak mellékleteit 2006. január 26-án érkezett a Budapesti 1. számú Körzeti Földhivatal.

A 10. oldal 4., 5. és 6. bekezdéseiben az V.r. vádlott helyett a mondatokba „az eljárás során ismeretlenül maradt személy”-t helyettesíti be.

A 10. oldal 6. bekezdését a következő mondattal egészíti ki:

Az adásvételi szerződést és mellékleteit 2006. január 17-én érkezett a Budapesti 1. számú Körzeti Földhivatal.

A 10. oldal utolsó előtti bekezdését azzal a mondattal egészíti ki, hogy az adásvételi szerződést és a mellékleteit 2006. január 26-án nyújtotta be az ügyvéd a Budapesti 1. számú Körzeti Földhivatalhoz.

A 11. oldal alulról számított 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a tanú2 által benyújtott szerződésmódosítások 2006. március 2-án érkeztek a Budapesti 1. számú Körzeti Földhivatalhoz.

Az ezt követő bekezdés végére a következőket illeszti: „annak ellenére, hogy a teljes vételár kiegyenlítése tanú1 felé még nem történt meg”.

A 15. oldal 4. bekezdését az ítéleti indokolásából kirekeszti, mivel az olyan általános megállapításokat tartalmaz, amelyek nem alapulnak konkrét tényeken.

A 15. oldal 5. bekezdés második mondatába beilleszti a II.r. vádlott nevét, így a mondat eleje a következőképpen hangzik: „Mindezek alapján a II.r.vádlott cselekvőse...”.

A 17. oldal 6. bekezdésből kirekeszti a 3. mondatától az 5. mondatig bezárólag szövegrészt (ha elfogadjuk... - ...előtti időpontra).

A 18. oldal 5. bekezdés 3. mondatát akként javítja ki, hogy: ugyanakkor a tanú állította...

A történeti tényállást következő utolsó bekezdéssel egészíti ki:

Az eljárás során a bíróság megállapította, hogy tanú1 nevében a 2006. január 13-án kelt adásvételi szerződést, az átvételi elismervényt és a 2006. január 4.-ei keltezésű joglemondó nyilatkozatot nem az V.r. vádlott írta alá.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás már minden tekintetben megalapozott, megfelel az iratok tartalmának és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével alapvetően egyetértett, azonban azt az alábbiakkal egészíti ki:

Tanú1 nyomozati vallomásai (nyomozati iratok 519. oldal és 77. sorsz. tárgyalási jkv.17. oldal) alapján megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott 2005. nyaratól írásban, telefonon és személyesen is zaklatta tanú1-t és családját az ingatlan eladása végett. Arra is van adat, hogy emiatt a tanú1 család rendőrségi segítséget kért már 2005. július 6-án, melyhez mellékeltek azt a BM Adatfeldolgozó által részükre megküldött értesítést, amelyben az I.r.vádlott arra kérte a tanú1 családot, hogy az ingatlan eladása végett vegyék fel vele a kapcsolatot telefonon. Az is tényként rögzíthető, hogy a nyomozás során tanú1 egyértelműen felismerte az I.r. vádlottban azt a személyt aki őket az ingatlan eladása végett felkereste.

A sértettnek a nyomozati iratok 511. oldalán és 77. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 23. oldalán tett vallomásai ugyancsak azt igazolták, hogy az I.r. vádlott

már 2005.májusától több alkalommal járt a budapesti ingatlannál akkor, amikor ők is ott tartózkodtak, és az ingatlan eladását sürgette.

A tanú3 a nyomozati iratok 555. oldalán és a 77.sorszámú tárgyalási jkv. 27. oldalán rögzített nyilatkozatában arról tett említést, hogy tanú1 folyamatosan panaszkodott neki 2005. májusától kezdődően, azért mert az I.r. vádlott kiderítette a lakásának telefonszámát és két alkalommal is felhívta őt az ingatlan eladása miatt és ennek kivitelezése érdekében a sértett telefonszámának átadására próbálta rábírní. Rögzíthető az is, hogy az eljárás során tanú3 is határozottan felismerte az I.r. vádlottat. A fenti vallomásokat értékelve az állapítható meg, hogy a budapesti ingatlan tulajdonosainak egyáltalán nem állt szándékában az ingatlan értékesítése, ennek ellenére az I.r. vádlott az eladás érdekében folyamatosan zaklatta őket.

A II.r. vádlott 44. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldalán tett nyilatkozata, valamint tanú1 és a sértett vallomásai alapján egyértelműen igazolható az is, hogy a budapesti ingatlant az I.r.vádlott fedezte föl, a megszerzés szándéka és annak lehetséges módja is benne alakult ki először, és az elképzelésének megvalósítása érdekében ő maga ajánlotta ezt az ingatlant a II.r.vádlott figyelmébe.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból (III.r. és IV.r.vádlott vallomása nyomozati iratok 707. és 875.oldal, 77. sorszámú tárgyalási jkv. 2. oldal és az I.r.vádlott tárgyalási vallomása 47.sorszámú tárgyalási jkv.) megállapíthatóvá vált, hogy az I.r. vádlott a körvonalazódott terv végrehajtása érdekében már 2005. decemberében szerzett tulajdoni lap másolatot erről az ingatlanról, amelyből megtudta a három tulajdonos nevét és címét is.

Mivel a személyes megkeresések és a telefonbeszélgetések alapján az I.r.vádlott számára nyilvánvalóvá vált, hogy a tulajdonosok nem kívánják az ingatlant értékesíteni, egyértelművé vált az is, hogy az ingatlannak a megszerzése csak a tulajdonosok megkerülésével kivitelezhető.

Ennek a gyakorlati megvalósítása érdekében kérte fel az I. r. vádlott a III.r. és a IV.r. vádlottakat, hogy adandó alkalommal játsszák el a tulajdonosok szerepét az ügyvédi irodában, akkor, amikor az adásvétel lebonyolítására sor kerül.

Nyilvánvaló volt az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottaknak az is, hogy az adásvételi szerződéshez a tulajdonosok személyi adatait is tartalmazó különböző okiratokra lesz szükség. Ezeket az okmányokat (személyi igazolvány, lakcímkártya, adókártya) az I.r. vádlott szerezte be oly módon, hogy a személyi igazolványhoz szükséges fényképeket a III.r. és a IV.r.vádlott neki adta át, és ő azt továbbította egy az eljárás során ismeretlenül maradt személy részére azok elkészítése végett. (III. r. és IV. r. vádlottak beismerő nyomozati vallomása, IV.r. vádlott tárgyalási vallomása és az eljárás során lefoglalt hamis okiratok, amelyeket az ügyvéd szolgáltatott be fénymásolatban a rendőrségnek a nyomozás során).

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőbírói megállapítással is, hogy a II. r. vádlott mindvégig tisztában volt azzal, hogy az ingatlant csak hamis adásvételi szerződéssel tudja megvásárolni, méghozzá úgy, hogy ahhoz a tulajdonosokat

eljárászó személyek segítségét veszi igénybe. Ebből következően tudnia kellett, hogy a III.r.vádlott egyáltalán nem azonos sértettel.

Ezt támasztja alá az elsőfokú ítéletben felhívott bizonyítékokon kívül az adásvételi szerződésben megjelölt vételár átadásának körülménye is a következők szerint.

A 2006. január 4. napján megkötött szerződésben ugyanis a vételárat a 16,5 millió forintban jelölték meg, melyből a szerződés aláírásakor 9,5 millió forintot kellett volna kifizetnie a II.r. vádlottnak a sértett (III.r.vádlott) részére. (nyomozati iratok okirati bizonyítékok adás- vételi szerződés 3. pontja).

Ezzel szemben a III.r. vádlott a nyomozati iratok 707. oldalán rögzített vallomásában azt állította, hogy ténylegesen csak 1 millió Ft-ot vett át a II.r.vádlottól és ebből az összegből vette el a neki járó 50 ezer Ft-ot, a többit pedig átadta az utcán várakozó I.r.vádlottnak.

A III.r. vádlott ezen állítását alátámasztotta az ügyvéd nyilatkozata is, aki elmondta hogy, bár nem számolta meg a pénzt, azonban annak átadását látta. Az összecszerűsége vonatkozóan azonban az ügyvéd nem tudott nyilatkozni.

Ugyancsak a pénz átadásának tényét erősítették a II.r. vádlott beismerő vallomásai is, amelyek azonban az átadott összeg tekintetében jelentősen eltértek egymástól. A nyomozati iratok. 407. oldalán tett vallomásában 1 millió forintot ismert el,a nyomozati iratok 415. oldalán ezt az összeget 9,5 millió forintra módosította, míg a 47. sorszámú tárgyalási jkv. 10. oldalán csak 1 millió forint átadását ismerte el.

Ez utóbbi tárgyalási vallomásában a II.r. vádlott olyan nyilatkozatot is tett, hogy az ekkor kifizetendő vételár részéből az 1 millió Ft átadása után még fennmaradó 8,5 millió forintról ez alkalommal közte és a sértett között olyan tartalmú szerződés készült, amely szerint a sértett ezen a napon a részére 8,5 millió forintot átadott. A II.r. vádlott állítása szerint ezt az okiratot az ügyvéd ekkor átvette.

Az ügyvéd ezzel szemben tagadta, hogy ezen a napon ilyen tartalmú szerződés, vagy akár letéti szerződés készült volna, és az is megállapítható, hogy az ügyvéd által a rendőrség rendelkezésére bocsátott iratok között ilyen tartalmú okirat nem is volt. (139. sorsz. tárgyalási jkv. 11. oldal).

Kiemeli az ítélőtábla, hogy ezen a tárgyaláson (2007. január hó 24. napja) a II. r. vádlott 6 db okiratot csatolt az iratokhoz, amelyeket azonban az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő súllyal.

A becsatolt iratok között volt 1 db a II. r. vádlott által saját kezűleg írt nyilatkozat, amely azt tartalmazta, hogy a január 4. napján megkötött szerződést követően 2 nappal, azaz január 6-án a sértettel kötött adás-vételi szerződésben szereplő 9,5 millió forintos vételár előlegből 8,5 millió forintot átvett (visszavett, vagy át sem adott) a sértettől.

Ugyanezen a tárgyaláson becsatolta a II. r. vádlott azt a január 31. napján kelt nyilatkozatot is, amelyet a sértett (III.r. vádlott) saját kezűleg írt, és amely szerint ő ezen a napon a II.r. vádlottól a korábban átadott 8,5 millió forintot visszakapta.

Megállapítható mindkét nyilatkozat tekintetében, hogy azok számtalan alaki és tartalmi hiányosságban szenvednek. A nyilatkozatban nem szerepel ugyanis, hogy a pénzt kitől, milyen jogcímen és milyen visszafizetési határidővel vette át a II. r. vádlott és nem szerepel a pénz átadásának jogcíme, azaz a kölcsön szó sem. Megállapítható továbbá - szemben a II.r. vádlott tárgyalási vallomásával - az is, hogy ez a január 6-i nyilatkozat 2 nappal később készült, mint maga a szerződés, ezért nyilvánvaló, hogy nem is kerülhetett ügyvédi letétben az ügyvédnél.

Hasonló hiányosságok állapíthatóak meg a január 31. napján írt nyilatkozat tekintetében is, ahol ugyancsak nincs feltüntetve, hogy a sértett részéről a pénz átvételére milyen jogcímen kerül sor, és nincs feltüntetve az sem, hogy az összeg a II.r. vádlott által korábban átvett pénz visszafizetéséből, vagy esetleg a korábban ki nem egyenlített vételár utólagos kiegyenlítéséből származott e.

A két nyilatkozat előkerülésének körülményeiből, az előkerülés időpontjából, annak tartalmi és alaki hiányosságaiból, valamint abból a tényből, hogy ezeknek az okiratoknak a léteéről a II.r. vádlott egyáltalán nem beszélt korábban, nyilvánvaló, hogy első alkalommal (a január 6-i) a nyilatkozattal igazolta, hogy miért nem került sor ténylegesen a 8,5 millió forint átadására, míg a január 31.-i nyilatkozattal igazolni próbálta, hogy a vételár előleg kifizetése megtörtént. Valójában tehát a két nyilatkozat a január 4. - azaz a szerződés megkötésének - napján ténylegesen át nem adott 8,5 millió forint vételár meg nem fizetésének legalizálását célozta.

Hasonlóképpen bizonyítható volt, hogy a II. r. vádlottnak tudnia kellett arról is, hogy IV.r.vádlott nem azonos tanú3-mal.

A közöttük létrejött adásvételi szerződéssel kapcsolatban a következőket lehetett megállapítani:

A 2006. január hó 18. napján kelt adásvételi szerződés szerint (okirati bizonyítékok, boríték) a vételár összesen 21,5 millió forint volt, melyből az eladó már korábban átvett 10,5 millió forintot. A szerződésben rögzítették, hogy az okirat aláírásakor foglalóként a vevő megfizet az eladónak 1,5 millió forintot, míg a fennmaradó 9,5 millió forint kifizetésére 2006. március 1. napjáig kerül sor.

A IV. r. vádlott következetes vallomása szerint az ingatlan vételára csak 8 millió forint volt, legalábbis neki csak erről az összegről volt tudomása. Erre az összegre vonatkozóan állapodott meg a II.r.vádlottat úgy, hogy a szerződéskor kap 1,5 millió forintot, míg január 31-én további 6,5 millió forintot. Állítása szerint a II.r.vádlott még azt is mondta, „hogy ne törődjön azzal, hogy mi van a papíron, mert azon több lesz”. (77. sorsz. tárgyalási jkv. 8. oldal) Nyilatkozata szerint az I.r.vádlott is említette, hogy „egyezzek bele ebbe, annak ellenére, hogy a szerződésben más összeg fog szerepelni”. (nyom. iratok 875. oldal)

A fentieket kell tehát összevetni a II.r.vádlott által a 2007. január 24. napján csatolt és 2006. január 20. napján kelt azon nyilatkozat tartalmával, amely szerint a II.r.vádlott a tanú3-mal kötött adásvételi szerződésben megjelölt 12 millió forint vételár előlegből és foglalóból január 20-án 10,5 millió forintot átvett.

A 2007. január 24. napján megtartott tárgyaláson a II. r. vádlott becsatolt egy másik „nyilatkozat” elnevezésű okiratot is, amely 2006. január 31. napján kelt és, amely azt igazolta, hogy a tanú3 2006. január 31. napján a II.r.vádlottól 10,5 millió forintot átvett.

E két nyilatkozattal kapcsolatban is megállapítható, hogy egyikben sincs megjelölve a pénz átvételének jogcíme, továbbá az első okiratban a visszafizetés módja és határideje sem, a második okirattól pedig nem állapítható meg, hogy az a II.r.vádlott által 2006. január 20-án átvett 10,5 millió forint visszafizetését vagy valamilyen korábban ki nem egyenlített tartozás (esetleg vételár) utólagos kiegyenlítését jelent-e.

E két nyilatkozat előkerülésének körülményeiből, az előkerülés időpontjából, annak tartalmi és alaki hiányosságaiból, valamint abból a tényből, hogy ezeknek az okiratoknak a létéről a II.r. vádlott korábban egyáltalán nem beszélt, nyilvánvalóan levonható az a következtetés, hogy a január 20-án kelt nyilatkozattal a II. r. vádlott azt akarta igazolni, hogy miért nem került sor ténylegesen a 10,5 millió forint átadására 2006. január 18-án, míg a január 31.-i nyilatkozattal azt, hogy a vételár előleg kifizetése a pénz visszaadásával megtörtént. Valójában azonban a két nyilatkozat a január 18. - azaz a szerződés megkötésének - napján ténylegesen át nem adott 10,5 millió forint vételárrész meg nem fizetésének legalizálását célozta.

Ezt a következtetést támasztja alá mind a III.r., mind pedig a IV.r. vádlott vallomása, melyben határozottan cáfolták a nyilatkozatokban megjelölt összeg átadására, illetve átvételére vonatkozó II.r. vádlotti állításokat.

A másodfokú bíróság ezekkel a nyilatkozatokkal kapcsolatban megállapította, hogy számtalan alaki és tartalmi hiányosságukra, valamint e nyilatkozatok tartalmának az egyéb bizonyítékok tartalmával való szembenállására tekintettel azok alkalmatlanok önmagukban a bennük foglalt tények bizonyítására és a II.r.vádlott ezzel kapcsolatos állításainak az alátámasztására.

Ezekből a becsatolt okiratokból, valamint az elsőfokú bíróság által feltárt egyéb bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy a II. r. vádlott látatlanban vette meg az ingatlant. A szerződések megkötésekor nem állapodott meg a tulajdonosokkal a birtokbavétel napjában és módjában, tőlük még január 31. napján sem kért kulcsot, annak ellenére, hogy ekkor már a sértett felé állítólag a vételár teljes kiegyenlítése is megtörtént.

Szemben a II.r. vádlott állításával az ingatlan valódi tulajdonosainak a vallomása alapján megállapítható volt az is, hogy a II. r. vádlott nem kapott felhatalmazást a tulajdonosoktól arra, hogy az ingatlanon a tulajdonosok bejutását megakadályozó új lakatot szereltesse föl.

Összességében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság - szemben a II.r.vádlott védekezésével -, hogy a II.r.vádlottnak mindvégig tudomása volt arról, hogy a megkötött szerződések valótlan tartalmúak, mivel azokat nem az ingatlan tényleges tulajdonosaival kötötte meg.

A II. r. vádlott a másodfokú eljárás során becsatolt egy 2006. január 30-án kelt, ügyvédi ellenjegyzéssel ellátott, de a tanú1 által alá nem írt nyilatkozatot. Az okirat becsatolásával azt akarta bizonyítani, hogy a tanú1 megpróbálta felkutatni, hogy aláírassa vele az okiratot, de ez nem sikerült.

A másodfokú bíróság azonban a becsatolt okiratot a II. r. vádlott javára bizonyítékként nem értékelte. Egyrészt a II.r.vádlott nem tudott elfogadható magyarázattal szolgálni arra vonatkozóan, hogy a nyomozás és az elsőfokú eljárás során miért nem hivatkozott a nyilatkozat meglétére, az miért csak a másodfokú eljárás során „került elő”.

Másrészt, ha abban a tudatban volt, hogy a valódi a tanú1-gyel kötött adásvételi szerződést, az I.r. vádlotton keresztül - aki ismerte a tényleges tulajdonosok telefonszámát, elérhetőségüket - fel tudta volna venni a kapcsolatot tanú1-gyel.

A másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyítás eredményeként kétséget kizáró módon meg lehetett állapítani, hogy a színlelt adásvételi szerződéssel kapcsolatos eljárásban tanú1-t nem az V.r. vádlott helyettesítette.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. vádlott, a II. r. vádlott, valamint a III. és a IV.r. vádlottak úgy bonyolították le a budapesti ingatlan adásvételét, hogy arról az ingatlan tényleges tulajdonosainak tudomása nem volt és a tulajdonosokat az I.r. vádlott felbujtására, és a III. és IV.r. vádlott tevőleges közreműködésével úgy vásárolta meg a II.r.vádlott, hogy az eladó személyeket III.r. és IV.r.vádlott, valamint egy ismeretlen személyazonosságú hölgy helyettesítette. Minderről a II.r. vádlottnak is tudomása volt.

Helytálló tehát az elsőfokú bíróság bűnösséget megállapító rendelkezése a csalás tekintetében az I., II., III. és IV.r. vádlottakra vonatkozóan és helyes e cselekmények jogi minősítése is. Hasonlóképpen helytállóan jutott az elsőfokú bíróság a közbizalom elleni cselekményekkel kapcsolatosan is arra az álláspontra, hogy az I., II., III., IV.r. vádlott bűnössége megállapítható és e cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 20-23. oldaláig színvonalas jogi indokolást adott a tényállásba foglalt bűncselekmények minősítést illetően.

A másodfokú bíróság ezt az okfejtést az alábbiakkal egészíti ki:

Az 1/2005. Büntető-polgári Jogegységi Határozat III/2. pontjában foglaltak szerint „A Btk. 318.§-ában körülírt csalás elkövetési magatartás a tévedésbe ejtés vagy

tévedésben tartás. E bűncselekmény passzív alanya (anyagi-jogi értelemben vett sértettje) tehát az, akivel szemben az említett elkövetési magatartás megvalósul, akit a megtévesztés vagyoni kihatású intézkedés megtételére készítet. Eljárásjogi szempontból sértettje viszont a csalás bűncselekményének az, aki ennek következtében kárt szenved. A passzív alany és a károsult személye egybeeshet, de el is válhat amikor az elkövető - magát szükségszerűen az ingatlan tulajdonosának tüntetve fel - hamis adásvételi, csere vagy egyéb más szerződéssel az eredeti tulajdonos tulajdonjogát a földhivatali nyilvántartásból törölteti, s azt a saját, vagy más - jóhiszemű - személy javára bejegyezteti, jogtalan haszonszerzés céljából megtévesztő magatartást tanúsít. A jogtalan haszonszerzési célzat ilyenkor az ingatlanhoz kapcsolódik, s a tévedésbe ejtett passzív alany a bejegyzést eszközöző hivatalos személy, a kárt szenvedő (sértett) pedig az ingatlan eredeti tulajdonosa. Ha a tulajdonjog-változás bejegyzése megtörténik, a csalás befejezetté válik, ugyanis az ingatlan eredeti tulajdonosát az ingatlan értékével azonos összegű kár éri, mert tulajdonjogának elvesztése folytán a vagyonában a bűncselekmény ilyen mértékű értékcsökkenést okozott".

Arra figyelemmel, hogy az egyik adásvételi szerződés eredményeként sem következett be tulajdonos változás (földhivatali bejegyzés) a csalási cselekmény kísérleti szakban maradt. A bűncselekmény elkövetése akkor kezdődött meg, amikor a hamis szerződések a hatósághoz benyújtásra kerültek. A kísérleti stádium ugyanakkor addig áll fenn, amíg a kár bekövetkeztének meg volt a reális lehetősége, vagyis a földhivatali eljárások megszüntetéséig. Az irányadó tényállás szerint a hamis adásvételi szerződések alapján széljegyre került a tulajdonjog bejegyzése.

A fentiek tükrében pedig nem foghat helyt az a védői érvelés, hogy a tanú¹ személyi adatainak téves feltüntetése miatt a földhivatal a benyújtott kérelmet elutasította volna, mivel azok a törvényes kellékek hiányában bejegyzésre alkalmatlanok.

A Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontjának helyes értelmét tükröző, állandóan követett bírói gyakorlat szerint közokiratnak tekintendő az olyan nyilvántartási rendszer is, mint a földhivatali nyilvántartás.

A bűncselekmény akkor befejezett, ha a hatóság az elkövető megtévesztő magatartása következtében, annak eredményeként a nem valós tartalmú adatokat a nyilvántartásba bejegyzí. A bűncselekmény elkövetése akkor kezdődik meg, amikor az elkövető a hamis szerződést a hatóságnak benyújtja. Ha a valóságnak meg nem felelő adatok nem kerülnek a nyilvántartásba, kísérlet valósul meg.

Az 1/2005. Büntető-polgári Jogegységi Határozat III/2. pontjában foglaltak értelmében ugyanis - „minthogy az ingatlanra vonatkozó adásvételi (csere, ajándékozási) szerződés írásba foglalása kötelező, a tulajdonjogot pedig annak ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése keletkezteti, a szükségszerűen hamis magánokiratnak a földhivatali bejegyzés kieszközlése végett való elkerülhetetlen

benyújtása folytán az elkövető megvalósítja a Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontjában foglalt közokirat-hamisítás büntettét is, mely a csalással bűnhalmazatban állapítandó meg".

Figyelemmel arra, hogy a tulajdoni lapon széljegy feltüntetése jogot nem keletkeztet, csupán földhivatali eljárás megindulását tanúsítja, de az bejegyzés nélkül zárult le, ezért a közokirat-hamisítás büntette kísérleti szakban maradt.

Ugyanakkor az ítélet táblája a lefolytatott bizonyítás eredményeként az V.r. vádlottat mind az ellene társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete, mind a közokirat-hamisítás büntettének bűnszegédként elkövetett kísérlete, mind pedig a 2 rb. közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól a Be. 6.§ (3) bekezdés a) pontjának II. fordulata alapján felmentette.

Az enyhítő és a súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel, és azok csak annyiban egészítendő ki, hogy az I.r. vádlott javára további enyhítő körülmény a cselekmények elkövetésének idején a beszámítási képessége tekintetében fennálló enyhe fokú korlátozottsága, a jelenlegi betegsége, további egy gyermek eltartásáról történő gondoskodás. Ugyanakkor a II. r. vádlottnál a súlyosító körülmények közül mellőzni kell a büntetett előéletre történő utalást.

Az ítélet táblája álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztések az I., II., III. és IV. r. vádlottak tekintetében megfelelnek az általuk elkövetett cselekmény tárgyi súlyának, a vádlottaknak a cselekmény elkövetésében betöltött szerepének és alkalmasak a büntetési célok elérésére. Az elkövetett bűncselekmények jellege, az abban rejlő társadalomra veszélyesség magas foka, a kitartó és szervezett elkövetési mód nem indokolja egyik vádlott esetében sem, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott, és a belső arányosítás követelményének is messzemenően megfelelő büntetéseket enyhítse. A mellékbüntetés alkalmazása is megfelel az elkövetéskor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek.

Ezért a Fővárosi Ítélet táblája e vádlottaknak és védőinek az enyhítésre irányuló indítványát nem fogadta el.

Összességében tehát a Fővárosi Ítélet táblája az I. r., a II.r., a III.r. és a IV. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta, míg az V. r. vádlottra vonatkozóan az elsőfokú ítéletet megváltoztatta a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján és a vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

A felülvizsgálat során észlelte az ítélet táblája, hogy a II. r. vádlott és a IV.r. vádlott esetében az elsőfokú ítélet pontatlanul tartalmazza az őrizetre vonatkozó időpontokat, ezért azokat az iratok alapján a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Budapest, 2010. év november hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.

bíró

A Fővárosi Bíróság 12.B.814/2006/152. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.242/2008/41. számú ítéletében írt változtatással 2010. év november hó 26. napján jogerős és az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. vádlottak tekintetében végrehajtható.

Budapest, 2010. év november hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Pécsi Orsolya

bíróági ügyintéző